

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: Y.K., státní příslušnost Ukrajina, zastoupeného: **Mgr. Zděnkou Havlíkovou**,
 advokátka se sídlem Plzeň, Guldenerova 28, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, se
 sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2015
 č.j. OAM-66/ZA-ZA05-K08-2015 (E.č. B002856)

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že má obavy o svůj život, své manželky i svých dětí, protože zajistil práci v Rusku pro tři lidi a pro sebe, avšak zaměstnavatel jim nezaplatil, a ostatní mu vyhrožují zabitím a poškozením celé rodiny. Současně se žalobce obává ozbrojeného konfliktu v jeho zemi. Třebaže je snad v oblasti, kde trvale žije, podle informací žalovaného klid, nemusí tomu tak být i nadále. Současně se žalobce obává, že bude muset narukovat a konfliktu se účastnit. Do konfliktu se z důvodů svého přesvědčení nehodlá v žádném případě zapojit. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že vyhýbání se vojenské službě, byť by to bylo trestné, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a s tím, že obava z nenastoupení vojenské služby a následků tohoto činu nezakládá odůvodněný strach z pronásledování dle zákona o azylu. Žalobce dále tvrdil, že má v ČR tchýni provdanou za Čecha a trvale zde žijící. Manželka žalobce by ráda žila se svou matkou. Rodina žalobce však nespadá do žádné kategorie, která by mohla využít ust. zákona č. 326/1999 Sb. Dále jsou podle žalobce důležité

i závažné důvody hodné zřetele, když žalobce do ČR přivezl své děti, které zde chodí do školy a mohly by zde žít beze strachu o svou budoucnost. Takto ve strachu žije celá jejich rodina, o život vnuků se obává jejich babička, žalobce i jeho manželka. Proto se snaží o získání azylu.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava ze spolupracovníků, kteří s ním pracovali v Rusku a nedostali zaplacení a peníze požadují po žalobci. Žalobce žil naposledy v Ivanofrankivské oblasti a o mezinárodní ochranu žádá spolu s ním jeho manželka a nezletilé děti. Vlast opustili, protože mu vyhrožovali spolupracovníci, že jim zapálí dům, když nevrátí peníze za práci v Rusku. Má strach, aby se něco nestalo dětem. Mohli by je unést a požadovat výkupné. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mu ve vlasti hrozilo pronásledování z azylově relevantních důvodů nejen dle § 12 písm. a), ale i dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrzení, že žalobci spolupracovníci vyhrožovali, protože nedostali zaplacení od společného zaměstnavatele, nezakládá důvod pro udělení azylu. Na podporu tohoto závěru žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 10.3.2004 sp. zn. **3 Azs 22/2004** a ze dne 13.9.2004 sp. zn. **4 Azs 160/2004**, podle nichž *„obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv“*. Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 25.3.2015 č.j. **3 Azs 259/2014-26**, podle něhož, stejně jako podle usnesení NSS č.j. **7 Azs 265/2014-17**, *„bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální konflikt, neboť nedosahuje probíhající ozbrojený konflikt takové intenzity.“* Podle žalovaného zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na jihovýchodě země a na západě a ve středozemí je situace klidná a občané své případné aktuální potíže řeší přestěhováním v rámci země. Možnosti přestěhování jsou standardní, úřední omezení neexistují. V praxi se lze dokonce přestěhovat a dlouhodobě žít jinde, aniž by to ukrajinské úřady zjistily. Místo posledního pobytu žalobce v západní části je od problematických oblastí vzdálené. V obecných podmínkách, jež tíživě dopadají na ukrajinské obyvatelstvo, nelze spatřovat důvody relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Dle žalovaného mezinárodní ochrana ve formě azylu je institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Samotné povolání k výkonu politické služby není pronásledováním z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Návratu žalobce do vlasti podle žalovaného nebrání tedy ani jeho obava z povolání k aktivní účasti ve střetech se separatisty na základě povolávacího rozkazu či případné mobilizace. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako pronásledování ani jako vážnou újmu, neboť jde o jednu ze základních státoobčanských povinností, a stejně nelze za vážnou újmu považovat případný postih v případě odmítnutí nastoupit výkon vojenské služby. Pokud jde o obavu z odvodu do armády, podle žalovaného branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem uznávaným nejen Úmluvou o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i Mezinárodním paktem o občanských a politických právech a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, tedy není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 22.12.2004 sp. zn. **7 Azs 321/2004**. Ke skutečnosti, že žalobce si přivezl i manželku a nezletilé děti a chtějí tady žít beze strachu, žalovaný uvedl, že mezinárodní ochrana k legalizaci pobytu neslouží. K tomu slouží zákon o pobytu cizinců na území České republiky č. 326/1999 Sb. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24.2.2011 sp. zn. **4 Az 9/2010**, podle

něhož „v případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území ČR, má možnost využít k tomuto standardních institutů českého právního řádu, tedy zákona o pobytu cizinců, nikoli se snažit o jejich obcházení. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na zdejším území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany ČR.“

V **replíce** žalobce uvedl, že dle žalovaného je údajně povinností žalobce na základě povolávacího rozkazu či mobilizace bojovat a zabíjet se zbraní nepřítelé. Podle žalobce je zvláštní, že současní mladí běženci z Afriky, navíc muslimského vyznání, se údajně dle svých výpovědí snaží vyhnout bojům, a proto prchají do Evropy, a zde jim bude udělen azyl. Je zde tedy podle žalobce dvojí metr pro udělení azylu. Jedni údajně nechtějí bojovat a azyl kvůli tomu dostanou a druzí ne.

Součástí **správního spisu** je žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22.1.2015, podle níž žalobce opustil svoji vlast dne 22.12.2014 z toho důvodu, že pracoval v Rusku a spolu s ním ještě další tři muži, jimž žalobce práci našel, avšak nezaplatili jim peníze, a proto ti tři muži chtěli peníze od žalobce. Žalobce se obracel na svého nadřízeného na stavbě, aby jim zaplatil výplatu, ale ten jim řekl, že je složitá situace a že neví, zda jim peníze zaplatí. Po nějaké době chtěli ti tři od žalobce peníze a začali vyhrožovat, že mu zapálí dům, když jim peníze nedá. Telefonovali mu, neměl peníze, aby jim mohl zaplatit. Jeho tchýně navrhla, aby přijeli za ní do ČR. Žalobce se nechce vrátit zpět, protože má strach, aby se něco nestalo dětem, které by mohli unést a pak požadovat výkupné. V případě návratu do vlasti se žalobce obává těch lidí, že by mu začali znovu vyhrožovat. V pohovoru z téhož dne žalobce uváděl, že jezdil do Ruska na různá místa a tam pracoval na stavbách. Našel tam práci ještě dalším třem mužům. Po práci jim nezaplatili. Vrátili se domů. Žalobce telefonoval vedoucímu a ten mu řekl, že u nich je špatná situace a že jim peníze nedá. Ti tři muži chtěli, aby jim peníze zaplatil žalobce. Začali mu vyhrožovat zapálením domu. Pracovní vztah nebyl nijak oficiální. Žalobce nebyl jejich nadřízený, ale oni mu říkali, že když jim tu práci našel, tak jim má zaplatit. Neměli žádnou pracovní smlouvu. Po žalobci chtěli 8.000,- USD. Ti tři muži přijeli za žalobcem domů. Zavolali ho ven na ulici. Začali mu říkat, jak dlouho mají ještě čekat, že chtějí peníze. Vyhrožovali mu, proč to protahuje, že mu zapálí dům a že ho zabijí. Podle žalobce se asi domnívali, že je žalobce ve spojení s vedoucím stavby a že sám možná peníze dostal a má je u sebe. Žalobce jim dával telefonní číslo na vedoucího, ať mu zkusí zavolat. Oni si to číslo ani nechtěli vzít. Pořád žádali peníze od žalobce. K žalobci domů přijeli jednou večer, ale vídal se s nimi docela často v obci, takže když ho uviděli, ozývali se, že chtějí peníze. Telefonovali mu často, ale žalobce již telefon nezvedal. Tchýně jim poradila, aby přijeli za ní do ČR a vyřídila jim pozvání. Policii nekontaktoval, protože ta by dle žalobce nic neudělala a bylo by to ještě horší. Podle žalobce kdyby policie vyhledala ty tři muže, pomstili by se mu. Policie by nemohla nic dělat. Žalobce poukázal na to, že zbili v podobných situacích starou babičku a stejně nikdo nic neudělal. V rámci Ukrajiny by se žalobce podle svého tvrzení neměl kam přestěhovat, protože nemá příbuzné v jiných oblastech. Do Ruska odjel asi 8.5.2014 a byl tam asi dva měsíce. Po návratu domů byl nějakou dobu klid a pak mu začali volat, že se má spojit telefonicky s vedoucím na stavbě, což žalobce udělal, ale ten mu řekl, že nemá peníze. Začali mu vyhrožovat telefonicky na konci prázdnin v srpnu, kdy byly potřebné peníze pro děti do školy.

Správní orgán I. stupně opatřil informací Ministerstva zahraničních věcí ze dne 29.5.2014 č.j. MV-15439-40/OAM-2014, podle níž vědí ukrajinské orgány jen o některých

neúspěšných žadatelích o politický azyl navracených do vlasti, kteří mohli být persekuováni. V současné době se situace změnila a předpokládá se trestní stíhání představitelů režimu Janukovyče. Ohledně ekonomických žadatelů se situace po návratu do vlasti zásadně nemění. Ukrajinská legislativa postih neúspěšných žadatelů neumožňuje. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1.8.2014 probíhají boje v Donbasu, jinak jsou možnosti stěhování v rámci Ukrajiny standardní a úřední omezení neexistují. V praxi se lze dokonce přestěhovat a žít jinde, než kde je člověk registrován k trvalému pobytu, aniž by to ukrajinské úřady zjistily. Na Ukrajině existuje možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod. Stížnost proti postupu policejních složek lze podat u prokuratury, příp. u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Stížnost proti konání jiných státních orgánů lze opět podat u prokuratury. Dále je součástí spisu výroční zpráva Human Rights Watch 2015 o Ukrajině ze dne 29.1.2015, informace Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15.1.2015, informace Freedom House o Ukrajině ze dne 28.1.2015 a zprávy ČTK z období od 14.1.2015 do 5.3.2015.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uváděl, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava ze spolupracovníků, kteří s ním pracovali v Rusku a nedostali zaplacení. Po posouzení tvrzení žalobce žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by mohl být činěn závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace a totéž platí o jeho příbuzných. Neuvedl nic o tom, že by jakýmkoli způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Současně správní orgán nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Podle žalovaného výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, tedy jiné než v tomto ustanovení uvedené skutečnosti nezakládají důvod pro udělení azylu. Ani současnou nestabilní a zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze pořadit důvodům relevantním pro udělení mezinárodní ochrany. Dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané ÚNHCR v Ženevě v září 1979, osoby, které byly nuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného konfliktu, považovány za uprchlíky nejsou, pokud nelze současně prokázat existenci jejich pronásledování z důvodů uvedených v zákoně o azylu. Na Ukrajině dle pořízených zpráv neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl představovat ohrožení žalobce. V Doněcku a Luhansku sice dochází ke střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a protivládními ozbrojenci, ty se však omezují jen na část území těchto dvou oblastí. Na západě a ve středu země je klidná situace a občané Ukrajiny své případné potíže řeší prostým přestěhováním v rámci země. Z uvedených informací podle žalovaného vyplývá, že Ivanofrankivská oblast, kde měl žalobce trvalý pobyt, není v současné době nijak střety zasažena, ani s nimi nesousedí. K tvrzení žalobce o vyhrožování ze strany jeho spolupracovníků kvůli nezaplacení za práci od společného zaměstnavatele, žalovaný konstatoval, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, tedy jiné než zde uvedené skutečnosti nezakládají důvod pro udělení azylu. Žalobce uvedl, že v Rusku neměl žádnou pracovní smlouvu a jeho pracovní vztah nebyl oficiální. Žalobce se tak v případě nezaplacení za práci nemůže opřít o žádný dokument. Pokud mu bylo na Ukrajině vyhrožováno spolupracovníky zapálením domu, mohl se obrátit

na ukrajinskou policii, která by se tímto vyhrožováním musela zabývat. To žalobce neudělal, namísto toho odjel do ČR a podal žádost o mezinárodní ochranu. K tvrzení žalobce, že by policie stejně nic neudělala a situace by byla ještě horší, žalovaný konstatoval, že podle opatřených informací v případě nečinnosti ukrajinské policie lze proti postupu policejních složek podat stížnost u prokuratury, popř. u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Z toho důvodu nelze žalobcem sdělené obavy shledat azylově relevantními. K tvrzení žalobce, že by mohl být povolán do armády, žalovaný konstatoval, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem a uznává ji i Úmluva o právním postavení uprchlíků (Ženevská konvence) z roku 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Nemůže se tedy jednat o pronásledování. Žalovaný poukázal i na stanovisko Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 1.10.1999, podle něhož *„všeobecně se uznává, že státy jsou oprávněni žádat po svých občanech splnění vojenských povinností a občané jsou povinni je vykonat“*. V případě žalobce podle žalovaného nelze ani předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být uplatněn jako diskriminační. Žalobce nic takového neuváděl a správní orgán nezjistil, když žalobce je ukrajinské národnosti a nepatří k žádné diskriminované skupině obyvatel. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v září 1979, *„člověk jasně není uprchlíkem, je-li jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje“*. Žalovaný poukázal na závěr Vrchního soudu v Praze v rozsudku ze dne 16.7.1998 sp. zn. **6 A 508/97**, podle něhož *„povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není pronásledováním z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Strachem z pronásledování rovněž není obava, že v souvislosti s dezercí z armády by mohl být trestně stíhán“*. Stejný závěr podle žalovaného vyplývá z ustálené judikatury NSS, jako např. z rozsudku sp. zn. **7 Azs 321/2004** ze dne 22.12.2004, podle něhož *„konečně i v zemi, kde se stěžovatel domáhá udělení azylu, je nenastoupení vojenské služby pokládáno za trestný čin, jakkoli je zde možnost náhradní vojenské služby dlouhodobě umožněná, a tento trestný čin zůstává zachován, jakkoli dokonce povinnost základní vojenské služby byla zrušena“*. Podle žalovaného tak samotná povinnost každého občana Ukrajiny, včetně žalobce, účastnit se základní vojenské služby nebo v rámci mobilizace dalšího výcviku či dokonce bojových operací, pokud je evidentně zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, národnost či náboženství, nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských státních orgánů, a to ani v případě následného nasazení do konfliktních oblastí. Ke snaze žalobce žít a pracovat v ČR a legalizovat si tak zde pobyt žalovaný konstatoval, že výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu je taxativní, tedy z jiných důvodů nelze azyl udělit. Legalizace pobytu není mezi těmito důvody v § 12 zákona o azylu obsažena. Jak již opakovaně judikoval NSS např. v rozsudku ze dne 22.1.2004 sp. zn. **5 Azs 37/2003**, *„poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, které jsou upraveny v zákoně č. 326/1999 Sb.“* Žalovaný uvedl, že azyl je specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, sloužícím k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoli k legalizaci pobytu. Pro tyto účely mají cizinci využívat některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb. K možnosti udělení humanitárního azylu žalovaný

uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku i zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou osobou a jeho zdravotní stav je dle jeho vlastního prohlášení dobrý. Nadto správní orgán podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal a humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy není shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy současně by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobce však takové skutečnosti žalovaný neshledal. Dále žalovaný uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti a žalobce neuvedl důvody, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Z přiložených zpráv vyplývá, že trest smrti byl na Ukrajině zrušen již v roce 2000. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání dle článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a při interpretaci tohoto ustanovení vycházel správní orgán z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva, podle něhož pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Povolání do ukrajinské armády, tedy existence této občanské povinnosti, ani tresty za její nevykonání nelze považovat za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Doplňkovou ochranu lze shledat pouze tam, kde nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či jen v případě přidružení se jiných okolností, které dosud nelze předjímat. Takové skutečnosti žalovaný v případě žalobce neshledal. Žalovaný vycházel z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 98525/2014-LPTP, podle níž osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o azyl, po návratu na Ukrajinu nehrozí nebezpečí vážné újmy v souvislosti s pobytem v zahraničí a s žádostí o mezinárodní ochranu v ČR. Žalovaný rovněž konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve 2 oblastech z 24 a ve zbytku země je stabilní bezpečnostní situace a občané své případné potíže řeší prostým přestěhováním v rámci země. Žalobce je ukrajinské státní příslušnosti a žil v západní části Ukrajiny v Ivanofrankivské oblasti. Toto místo není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze strany separatistů nijak zasaženo, ani s těmito oblastmi nesousedí. Na základě toho správní orgán konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a), nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b).

Žalobce se v žádné fázi azylového řízení nezmiňoval, že by se v zemi původu snažil realizovat sám či ve spojení s jinými osobami jakékoliv z politických práv, resp. svobod výše vyjmenovaných. Rovněž netvrdil, že by vyvíjel jakékoliv politické aktivity. Již z tohoto důvodu absentovaly zákonné podmínky pro udělení azylu na podkladě **§ 12 písm. a) zákona o azylu**.

Smyslem práva azylu je poskytnout žadateli mezinárodní ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů v zákoně taxativně stanovených. Žalobce v azylovém řízení netvrdil, že by se obával, že ve své vlasti bude pronásledován z některého z diskriminačních důvodů vyjmenovaných v **§ 12 písm. b) zákona o azylu**.

Žalobce tvrdil, že jeho rodina byla pronásledována soukromými osobami. Nemožnost dovolat se ochrany v zemi původu vyvozoval pouze z toho, že policisté nezjistili, kdo napadl manželčinu příbuznou. Žalobce se tedy nepokusil nijak řešit svou situaci v zemi původu. Současně z opatřených (a výše citovaných) zpráv o zemi původu jasně vyplývá, že i proti postupu prokuratury lze uplatnit stížnost, a také, že lze po zemi cestovat bez vědomí státních orgánů. Soud je proto nucen přisvědčit žalovanému především v tom, že v daném případě nebyly vyčerpány právní prostředky ochrany, které existují v zemi původu.

Soud se ztotožnil se způsobem posouzení situace u žalobce, jak to učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, které je výše podrobně citováno. Žalovaný interpretoval ustanovení **§ 12 písm. a) i písm. b) zákona o azylu** v souladu se stávající judikaturou a odpovídajícím způsobem je aplikoval na zjištěný skutkový stav.

Žalobce v žalobě rovněž uvedl, že v České republice chce zůstat, protože tu má tchýni a nemůže pro legalizaci pobytu využít institutů upravených v zákoně č. 326/1999 Sb., a z toho důvodu žádá o udělení azylu. Domníval se, že jsou v jeho případě dány závažné důvody hodné zřetele pro udělení humanitárního azylu ve smyslu **§ 14 zákona o azylu**.

Podle ustanovení **§ 14 odst. 1 zákona o azylu** *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu*.

Otázkou humanitárního azylu se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, přičemž soudní přezkum správního uvážení v otázce udělení azylu z humanitárních důvodů je omezený. Žalovaný správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003 čj. **3 Azs 12/2003**, podle něhož *na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.)*. V daném případě soud neshledal porušení žádných procesních ustanovení při rozhodování o možnosti udělení humanitárního azylu. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že neudělení azylu z humanitárních důvodů žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil. Lze se s žalovaným ztotožnit v tom, že snahu žalobce o pobyt s blízkým příbuzným v České republice, lze jen stěží považovat za důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu **§ 14 zákona o azylu**. Pro řešení

problémů žalobce lze využít právních instrumentů upravených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nikoliv zákona o azylu, který je specifický a dopadá na jiné životní situace cizinců (pronásledovaných či osob, jimž reálně hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů).

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana uděluje žadateli, jestliže nebudou splněné důvody pro udělení azylu a bude-li zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu hrozilo **skutečné nebezpečí vážné újmy, a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem**. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí je také zřejmé, že se žalovaný podrobně zabýval i možnými důsledky návratu žalobce do vlasti. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobce nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu cit. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Na danou situaci podle názoru soudu lze aplikovat právní názor vyslovený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21.4.2011 čj. 1 Azs 5/2011 - 36, podle něhož *"ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy. V případě stěžovatele je však zřejmé, že nutnost vycestování natolik zásadní zásah do jeho osobního života nepředstavuje. S ohledem na stupeň integrace dotčených cizinců v České republice, na možnost jejich návratu do země původu a na další relevantní okolnosti nelze dovodit, že by zrovna Česká republika byla jedinou zemí, v níž by mohli společně naplňovat svůj soukromý, potažmo rodinný život."* Zdejší soud má v projednávané věci stejně jako žalovaný za to, že žalobci nic nebrání realizovat rodinný život v zemi jeho státní příslušnosti.

V případě návratu do vlasti se žalobce obával také válečného konfliktu. Soud má za to, že z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný touto otázkou zabýval a že neshledal u žalobce důvodnou obavu z konfliktu v zemi původu. Soud zejména s ohledem na to, že žalobce v zemi původu nepobýval v oblastech, v nichž konflikt hrozil, dospěl k závěru, že žalovaný neporušil ani ust. § 14a zákona o azylu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem

Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 24. července 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková